

Kapitel fjorton -

REINKARNATION

Uttrycket 'ner-till-jorden' skapades för Eula Allen. Hon kom från staten Washington, där hon en gång hade ägnat sig åt hästuppfödning. Hon hade gift sig och bildat familj och var nu mormor flera gånger om. Hon bodde i ett stort bekvämt hus med sin man, den pensionerade sjökaptenen Harold Allen, där de hade odlingar på markerna runt huset, gav goda råd till vänner och bekanta vida omkring och skrev om de många intressanta saker, som Edgar Cayce en gång hade sätt i hennes medvetande.

Jag fick en omedelbar känsla av naturlighet i hennes sällskap, den känsla av avspänning som kommer över en, när man möter en ärlig människa. Hennes blå ögon blinkade glatt bakom de blanka glas-ögonen, och ett vänligt leende formades av hennes läppar, när hon tog mig i hand och handslaget var lika bestämt och fast som en mans.

Jag kastade en förstulen blick runt i rummet, när hon visade mig till en bekväm stoppad fåtölj. Rummet var mycket stort, men ändå varmt, med en värme som kom från många källor, krukor och flaskor i alla slags färger blänkte i solljuset, som föll in snett genom fönstren, de brända träskulpturerna, vars polerade ådringar verkade levande, böcker och tidskrifter bredde färggrant ut sig tvärs över bord och stolar. Det var det levande rummet hos människor, som tydligt tyckte om livet.

Jag uppskattade att Eula var i 60-års åldern, men hon tillhörde den där ålderslösa typen, som kunde vara lika pigg i själ och ande om tio år, som hon hade varit tio år tidigare. Hon var lång och rakryggad och hade ett rättframt sätt. Det var svårt att föreställa sig, att någon som stod så stadigt med bägge fötterna på jorden, kunde tro på någonting utöver det vanliga.

"Var det Edgar Cayce, som övertygade dig om reinkarnationen?" undrade jag.

Hon skrattade hjärtligt. "Edgar Cayce räddade faktiskt mitt liv,"

sade hon med eftertryck.

”Är det därför som du accepterar reinkarnationen?”

”Inte alls,” sade hon lätt, ”Edgar Cayce tvingade aldrig sin tro på någon annan.”

Jag undrade hur hon hade mött Cayce.

Hon log: ”Precis som så många andra gjorde, antar jag. Jag var trött, slutkörd, såg ut som en benget och kunde knappast företaga mig någonting. Jag var 42 år den gången, hade nyligen fått barn, min man var till sjöss och jag drabbades av en akut njurinfektion. Läkarna vid Norfolks marinsjukhus berättade för mig, att njuren måste opereras bort, men när jag vägrade att bli opererad, ville de inte ta ansvar för vad som kunde hända.”

Hon bodde i ett möblerat rum på den tiden och hennes vänliga värdinna hade presenterat henne för en kvinna, som hade återvunnit sin hälsa genom en Cayce-reading. Denna kvinna, Mignon Helms från Virginia Beach, hade aldrig varit sjuk en enda dag sedan dess.

Eula hade ett äventyrslystet sinne och tanken på en läkande kraft, som fungerar genom det undermedvetna hos en obekant människa, fängslade henne: ”Jag visste tillräckligt om livet för att förstå, att det inte finns några gränser för tankens kraft, och att jag kanske på grund av det skälet hade vägrat bli opererad. Jag kände på mig att en operation inte skulle komma åt den riktiga orsaken och i alla händelser lämna mig lemlästad.”

Hon hade själv haft en upplevelse med sin son Bruce, som gjorde, att hon var redo för varje form av andlig healing. Femton år tidigare hade Bruce, som då var tolv år, blivit krisartat sjuk i reumatisk feber. Hjärtats pulsslag kunde höras tvärs över rummet. Eula hade aldrig betraktat sig själv som religiös. Hennes anförvanter hade varit bland de första nybyggarna mellan Walla Walla (Washington) och Lewiston (Idaho), och där hade man inte befattat sig med något kyrkligt. Men när pojken låg på operationsbordet, då bad hon. Hon visualiserade Gud och ett perfekt hjärta och höll kvar bilden för sin inre syn genom hela den kritiska perioden. Krisen kom, när läkaren var där för att följa utvecklingen med en hjälplös min, och då blev pojkens andhämtning plötsligt mindre ansträngd, temperaturen föll och han kopplade av i en normal slummer. Läkaren reste sig upp med en trött suck. ”Jag vet inte hur det har gått till,” sade han,

”men nu klarar han sig.”

Eula frågade något tvekande: ”Jag bad för honom, doktorn, tror ni att det hjälpte?”

Han tittade nyfiket på henne. ”Jag kan inte tänka mig något annat som hjälpte honom,” sade han. ”Ni har helt enkelt räddat pojkens liv.”

Och det som Cayce gjorde, lät vettigt för Eula Allen.

Efter det att fru Helms gått igenom sin beskrivning av hur Cayce hade lyckats hjälpa, där läkarna misslyckats, undrade Eula: ”Var kan jag få tag på denne man?”

”Du måste beställa tid,” svarade fru Helms, ”men du behöver inte träffa honom. Du säger bara var du befinner dig vid en avtalad tidpunkt.”

Eula Allen blinkade: ”Men jag vill helst vara där personligen,” sade hon slutligen.

Readingen var bestämd till den 18 februari 1941 med fru Helms som närvarande tillsammans med Gertrude Cayce och den ovärderliga Gladys Davis.

Den sovande Cayce nämnde inte en enda gång den infekterade njuren. Han sade att Eula var blodfattig, rusade omkring med nervös energi och beskrev en spänning och tyngd i korsryggens och korsbenets områden, i njurarna, och en ömhet som sträckte sig upp till mellanryggen. ”I dessa områden i nervsystemet, finns blodfyllda eller förstörade nervknutar (nervcentra, från vilka impulser överförs) och dessa känns ömma vid beröring och ligger utspridda i kroppens muskulära områden.”

Själva organen var friska, förutom att de saknade stimulering utifrån en blodbrist på grund av hämmade centrala nervimpulser. ”Alltså, är organen inte fördärvade men stundtals sjukliga.”

Han rekommenderade små mängder olivolja invärtes, tre tabletter Adiron dagligen, en till varje måltid och att hon skulle använda en elektrisk vibrator före sängdags i en halvtimme längs ryggraden, särskilt över halsen och nacken, mellan skuldrorna och tvärs över den nionde ryggkotan, nedre delen av ländryggen och korsbenet.

Även fastän behandlingen verkade något knapphändig, fattade Eula Allen ett ovanligt förtroende för den man, som visade henne ut genom dörren, med ett vänligt leende och en varm handskakning.

”Jag har känt dig tidigare,” sade han, och kramade varsamt hennes hand.

Tillbaka på sitt rum, granskade Eula den senaste medicinska rapporten. Den ena njuren var svullen till en liten melons storlek och hennes allmänna hälsotillstånd nedkört. Tillståndet hade varit kroniskt i femton år, periodiskt återkommande, men akut nu sedan sex veckor. Smärtorna i ryggen var intensiva och temperaturen hög. Man rekommenderade en operation.

Men hon satte sin tilltro till Cayce och den elektriska vibratorn. Efter tre dagar krympte den svullna njuren till normal storlek och smärtorna försvann. Hon fortsatte med behandlingarna och efter ett halvår hade hon ökat närmare tjugo kilo i vikt. Hon hade inte känt sig så frisk, sedan hon var tjugofem år. Och underligt nog kom hon ihåg vad Cayce hade sagt: ”Jag har känt dig tidigare.”

Med tiden tog nyfikenheten överhand och hon ville veta vad han menade. Det var underligt, men hon hade haft samma känsla angående honom. Och så för första gången, faktiskt, när hon satte sig ner och småpratade med Cayce, hörde hon talas om begreppet reinkarnation. ”Betyder det,” undrade hon med bekymrad min, ”att jag kan komma tillbaka som ett djur?”

Cayce skrattade: ”Naturligtvis inte, därför att reinkarnation handlar om mänskliga själar, själavandring, och du behöver kanske inte alls komma tillbaka, om du utvecklas perfekt i detta liv.” Trots att hon hade stort förtroende för det fantastiska mediet, var det svårt för henne att förstå idén med reinkarnation. Men Cayce pressade henne inte. Hon besökte hans bibelstudiegrupper och lyssnade på honom. ”Själen är evig,” sade han, ”och Guds arm är inte kort. Din själ går in (föds) i en kropp på jorden, som du sedan lämnar när du dör. Reinkarnation berör bara utvecklade mänskliga själar, inte djur.”

Under mer än ett år tänkte hon igenom det hela och beslöt sedan att anhölla om en livsreading hos Cayce. Denna typ av readingar var avsedda att skildra de föregående liv, som mest hade påverkat det nuvarande och avslöja de inställningar, tendenser och personliga egenskaper, som förmodligen tagits med från tidigare liv i olika kroppar. Fastän Cayces hälsoreading hade övertygat henne om hans undermedvetna länk till den Universella Själen, var reinkarnation fortfarande en svår tanke, även för en som trodde på ett liv efter

döden, men Eula var nu inte ens riktigt övertygad om det.

Cayce berättade för Eula, att hon tidigare hade levt i Irland, Rom, Syrien, Peru, Atlantis (där så många uppehöll sig) och i Vilda Västern före inbördeskriget. Men det som intresserade henne mest vid denna tidpunkt, eftersom hon hade en praktisk läggning var insikten om hennes eget lynne, sett utifrån dessa så kallade inkarnationer.

”Kroppens utseende har varit helt olika,” sade Cayce, ”men hon har varit mycket uppriktig och viljestark i de flesta av sina handlingar. Därför är väsendet kvalificerat att kunna tolka nästan varje fas av människors erfarenheter, och andra kommer att lyssna.”

Med dolt leende upptäckte jag, att jag hade valt Eula som tolk av Cayces berättelse, och hade ivrigt lyssnat till henne, om än något förvirrad, i timal. Samtidigt hade jag blivit mycket imponerad över hennes öppenhet och uppriktighet samt road av hennes hårdhänta beskrivningar av några styrelseledamöter, som arbetade med Cayce-materialet, även om de nog inte skulle ha blivit så roade.

Cayce hade på ett mycket lustigt sätt varnat Eula. ”Väsendet bör vara försiktig, inte angående vad hon vill säga eller om hon vill säga något, utan vad, hur och när hon säger det. Kom bara ihåg att andra lyssnar och minns, ‘du skall väga varje ord som sägs’, för i dina talade ord finns makt.”

Jag kunde gå i god för Eulas värtalighet, men den handlade tydligt inte om hennes föregående liv. Men hon hade också andra värdefulla egenskaper. ”Väsendet kan vänta sig att bli knutet till många, som har haft eller kommer att ha mycket att göra med förändringar i inriktningen av politiken, såväl den kommunala som den regionala, nationella och internationella.”

Det verkade helt i sin ordning för en mormor av Eulas kaliber.

Jag tittade upp från livsreadingen, som Eula hade lagt framför mig: ”Jag ser hur du driver ditt eget utrikesdepartement.”

Hon betraktade mig ganska skarpt, men sade ingenting.

”Ger du verkligen råd till De Stora Pojkarna om dagens aktuella problem?” log jag undrande.

”Människor från hela världen kommer till mitt hem – från Indien, Kina, Washington, men vilka de är och varför de kommer, är en privatsak.”

En tanke slog mig plötsligt. ”Om människor har levt andra liv, varför kommer de då inte ihåg någonting från dem?”

”Men det gör de,” sade hon. ”Det är bara ibland, som de inte är klara över, att de kommer ihåg något. Jesus sade, ‘jag bringar allt till ditt minne’, men han sade inte hur.” Trots att vi diskuterade om ett mycket känsligt ämne, gav hon fortfarande intrycket av att vara stadigt nere på jorden.

””Kommer du själv ihåg någonting?” undrade jag.

”Jodå, Cayce nämnde en gång, att jag i en irländsk inkarnation hette Rosa O’Deshea, och kom tidigt till den Nya Världen.” Hon tittade lugnt på mig. ”Trots att jag inte har något irländskt blod i mig, rent arvmässigt, har jag alltid känt mig fruktansvärt sentimental när det gäller irländsk musik, poesi och folksägnar. Även de umbäranden, som jag fick gå igenom för att komma hit till detta land, gav mig goda erfarenheter i det tuffa ranchlivet i staten Washington under detta liv.”

Även jag gillar irländsk musik, särskilt sången ‘När irländska ögon ler’, utan att ha någon påtaglig länk till ‘det gamla landet’.

”Du måste komma med någonting bättre,” sade jag.

Eulas ögon sköt blixtar, och hon sade med kärv röst: ”Jag behöver inte övertyga dig om någonting.”

Jag kastade en blick på readingen: ”Det står här att ‘väsendet bör vara försiktigt, inte angående vad hon vill säga eller om hon vill säga något, utan vad, hur och när hon säger det’.”

”Det är riktigt,” sade Eula.

”Men vad är det som är så bra med allt detta, livsreadingen eller en tro på reinkarnation, förutom den förskönande omskrivningen, att döden inte är slutet?”

Åter visade sig ett uttryck av irritation över Eulas annars så välvilliga uppsyn: ”Detta, att komma ihåg, även om det sker undermedvetet, är en lärdom, som ger oss möjligheter att gå vidare och utvecklas ytterligare.”

I sitt tal om ett jordeliv, som förde väsendet – enligt Cayces och min uppfattning om Eula – från Palestina, där hon studerat vid apostlarnas fötter, till ett slaveri i Persien, hade mediet återgivit följande: ”Från denna vistelse finns det stora dolda talanger som lärare, ledare, instruktör eller styresman. Alla dessa förmågor är en del av väsendets nuvarande erfarenhet. Men ändå fanns det inte någon plats för ett hemmaliv i det livet. Det är därför som väsendet återvände

till jorden, för att få uppleva det i det nuvarande livet.”

Naturligtvis hade Eula varit en bra hemmafru, bekvämt gift två gånger, med fyra barn varav det sista föddes, när hon var 40 år gammal. Barnen var vuxna nu, de två flickorna bra gifta, den ene sonen var advokat och den andre ingenjör. Som hustru och mor var bågaren fylld till randen.

Hade hon undervisat någon gång under den senaste tiden?

Hon hade fortsatt att undervisa, både i klasser och ute bland människor, trots allt sitt arbete i hemmet.

Men det verkade fortfarande för mig, som att det var den mest obetydliga grund att stå på, för att kunna bevisa riktigheten av reinkarnation: ”Var du inte redo att acceptera reinkarnation, när Edgar Cayces hälsoreading ledde till ditt tillfrisknande?”

”Den gjorde mig visserligen mer mottaglig. För om hans undermedvetna hade rätt, där de professionella doktorernas medvetna sinne hade så fel, varför skulle inte detta precisa undermedvetna ha lika rätt på den här punkten och de professionella teologerna ha fel?”

Men detta hade bara gjort henne mottaglig, insisterade hon, för att ge hela ämnet en ärlig och öppen bedömning. ”Vad är det för mening med livet, såvida vi inte är här för att lära?” sade hon

Jag ryckte på axlarna: ”Många skulle framhålla, att det inte har någon mening.”

”Allting annat har det,” sköt hon tillbaka, ”allt liv har en rytm och en plan, årstiderna, växtligheten, tidvattnets och planeternas rörelser. Det finns en ordning i allting, så varför inte också för människan? Och naturligtvis är inte kroppen den väsentliga delen hos människan, utan hennes själ.”

Jag berättade historien om obducenten, som hade skurit upp ett lik, och sedan bad sina elever att plocka ut själen.

Eula fnös: ”Den mannen var en dumbom. Jag kunde peka på samma kropp och fråga, ‘är detta mannen vi kände’? Utan ande och själ, är han bara en tjock köttbit, och även en läkare måste medge, att människan är något mer än så.”

Ja, Eula var säker på, att hon kom ihåg, och fortfarande kommer ihåg, de framsteg som hon gjort. I sin livsreading hade hon frågat, ”vad betyder den ryckande känslan i mina fingrar och händer?”

Cayce svarade: ”Detta kommer från de benägenheter, som är en del av erfarenheten av att skriva, förstår ni?”

Aha, Eula skulle alltså bli författare.

”Jag har alltid känt en lust åt det hållet, och Cayce talade om för mig, att jag skulle få några böcker utgivna.”

Även för en etablerad författare, var detta ofta lättare sagt än gjort. Men Cayce var bestämd.

”Hur kan jag bäst använda min kunskap, till nytta för andra?” hade hon frågat.

”Skriv ner det på papper och ge ut det.”

Och hade hon fått några böcker utgivna?

Två böcker hade redan kommit ut, baserade på den kunskap om universum, som hon erhållit från Cayces readingar. En hette ‘Before the Beginning’, som var en summering av den andliga skapelsen; den andra, ‘The River of Time’, handlade om den fysiska skapelsen, som visualiserats av Cayce.

Böckerna hade inte fått något speciellt bra mottagande på Cayces förlagsverksamhet. Men förvånansvärt nog, var de nu så populära, att de knappast hann trycka nya upplagor, innan de var slut.

Hon hade nu kommit till klarhet över många saker, som hon aldrig hade förstått förut. Som barn blev hon ofta upprörd, när de satt och spelade kort på hennes farfars gård, och då hade hon fräckt avbrutit kortspelet, trängt sig in bland spelarna och förstört varje kortlek, som hon kunde få tag på. Nu förstod hon varför. Hon reagerade så, därför att hon en gång hade varit dansflicka på ett värdshus. Åtminstone undermedvetet kom hon ihåg och försökte då att göra någonting åt det.

Jag undrade fortfarande hur djup denna tro på reinkarnationen var.

”Är du rädd för att dö?” undrade jag.

Hon skakade på huvudet: ”Döden är som att stiga ut ur en gammal bil och in i en ny.”

”Men varför var du då så bekymrad över, att din son kunde dö i reumatisk feber?”

”Då trodde jag inte på reinkarnation och dessutom, även idag, skulle jag bli djupt olycklig om några som jag älskar lider, inte nödvändigtvis på grund av deras död, om jag visste att de hade lärt sig

något i detta liv, innan de gick över.”

”Vad säger du då om alla de oskyldiga – de barn – som Stalin och Hitler utrotade? Varför måste de behöva lida?”

”Det var ingen mening, såvida man inte accepterar reinkarnation som begrepp, för då accepterar man lagen om kompensation, karma, som man tar med sig från ett liv till ett annat. Edgar Cayce talade ofta om människor, som i ett liv betalar för vad de gjort i ett annat, men förtjänar på samma sätt allt det goda, som de hade gjort. I ett av mina föregående liv som romare, sa Cayce, att jag förde befälet över en flotta, som var bemannad med galärslavar. Varje gång jag såg en bild av slavar, även innan jag tog min första reading, kunde min mage vända sig. Alla slags undermedvetna minnen började komma fram. Nu förstår jag det bättre.”

”Jag förstår fortfarande inte, att allt detta lidande skulle vara en del av Guds vilja.”

Hon tittade skarpt på mig: ”Gud har satt upp vissa lagar, som definierar ordningen i universum, och dessa kan inte förändras.”

”Men Gud är då förvisso mera barmhärtig än en ren syndare, som inte skulle önska någon att lida.”

”Guds lag kan inte förändras,” sade hon.

”Men varför bad du då för din son?”

”Vi har tillgång till Guds lag och det sätt som saker formar sig på, beror på våra egna attityder i överensstämmelse med denna lag.”

Ironiskt nog, inte minst för en som trodde på reinkarnation likt Eula, representerade faktiskt Guds lag samma sak för enstaka vetenskapsmän, en ändlös cykel av materia och energi, i stånd att gå in i en ändlös variation av fysiska kombinationer för all framtid. ”Vi är alla en del av Gud,” sade hon, ”och Gud är en del av oss. Det handlar inte om någon konflikt, eller bestraffning, snarare möjligheter för att utveckla oss.” Hon tittade upp på mig med ett avväpnande leende. ”Varför skulle allting, som vi har haft så mycket bekymmer med att uppleva, tas ifrån oss, när naturen är så ekonomisk i andra avseenden?”

Det var inget tvivel om Eulas uppriktighet och om hennes tro på reinkarnation hjälpte henne till att bli en bättre och produktivare människa. Det var verkligen ett plustecken för reinkarnation.

”Varför tycker du att det är så viktigt att tro på reinkarnation.

Skulle det inte vara tillräckligt att bara vara en god kristen, som tror på Guds budskap genom Kristus, för att komma till Himlen?”

Hon gav mig en nästan medlidsam blick: ”Vet du inte att den kristna läran anammade reinkarnationen i 300 år, ända tills det romerska inflytandet tog bort den, efter det att kejsar Konstantin erkänt den kristna kyrkan? Vad tror du de tidiga kristna tänkte på, när de frågade Kristus om han var Elias, som hade kommit före honom? De tänkte på reinkarnation, det är vad de gjorde.”

Plötsligt förändrades hennes humör och hon betraktade mig med en bekymrad min: ”Om du tänkte på reinkarnation som en återfödelse, så tror jag att du bättre kunde förstå den. Precis som jorden konstant återföds, så gör själen det också. Kommer du inte ihåg, att Kristus sade, att ‘såvida inte människan återföds, kan hon inte komma in i det Himmelska Riket?’”

”Var inte det en hänvisning till dopet?”

Eula slängde upp sina händer i luften: ”Kristus var inte intresserad av att visa något utan innehåll, och allting han sade eller gjorde kom från hjärtat.

Det verkade nu dags att komma tillbaka till jorden. ”I ett liv,” sade jag, ”levde du i det gamla, goda USA, för inte så länge sedan, vilket skiljer sig märkbart från alla dessa glamourösa liv i Persien, Indien, Palestina, Rom, Egypten och Atlantis, många liv, som man inte har någon möjlighet att kontrollera.”

”Låt oss nu först av allt, få alla saker på sin rätta plats,” sade Eula. När en själ utvecklas, är chanserna större, att utvecklingen går snabbare i mer avancerade kulturer och eftersom Cayce bara intresserade sig för tidigare liv som var meningsfulla, så sysselsatte han sig i första hand med liv i civilisationer där man kunde växa.”

”Nå, vad lärde du dig då i Vilda Västern,” undrade jag.

Hon fnös: ”Se efter själv.” Hon pekade på en utsliten kopia av livsreadingen, som låg på bordet framför oss. ”Under guldrushens dagar på Barbarykusten, arbetade jag som dansflicka på ett värdshus, ja även som prostituerad, gissar jag.”

Cayce hade uttryckt det ganska pittoreskt: ”Väsendet befann sig på jorden vid den tidpunkt, när människor vallfärdade från öst till väst – Guld! År '49, färdades väsendet med sina följeslagare till de västra delarna av USA. Många prövningar upplevdes på vägen och

ändå var väsendet bland de personer som var vana vid ett liv, som huvudsakligen bestod av slagsmål, dryckenskap och slöseri med pengar. Men ändå var väsendet även en person, som många, många kom till, för att få goda råd av.”

Såsom i sitt irländska liv hade Eula en speciell identitet. ”Då hette jag Etta Tetlow. Anteckningar om detta kan man även idag hitta i någon av de omtalade platserna i delar av Kalifornien.” Sedan kom det utmanande uttalandet: ”I detta land hade väsendet förbindelser med alla slags män.”

Jag hade inte sett någon särskild hänvisning till ett liv på någon danslokal, prostitution eller till Barbarykusten för den delen.

Eula log: ”Nå ja, den sista kommentaren kunde tyckas tala för sig själv, och vilken typ av kvinna har förbindelser med alla slags män?”

”Hur var det med Etta Tetlow – flickan på danslokalen?”

Eula gav mig ett spjuveraktigt leende.

”För tre år sedan, 1963, var jag i Kalifornien och höll en föreläsning om Cayce – på Pacific Grove, tror jag – när en kvinna spatserade fram till mig och sade, ‘hallå Etta’.”

Eula ryckte till. Hon hade aldrig kunna stå ut med namnet Etta. På ett eller annat sätt, i en bok som handlade om inkarnation, hade Eulas inkarnation som Etta Tetlow kommit till kvinnans kännedom. När hon en dag satt och ögnade igenom gamla färggranna plakat, hittade hon några från de stormiga dagarna vid Barbarykusten i San Francisco. Plakaten visade på underhållningen vid en av traktens danslokaler och ett av namnen framträdde tydligt – Tetlow.

Eula tog inte lätt på denna inkarnation. Även före denna rapport om en Etta Tetlow i Kalifornien, var hon bekymrad över det överkliga i sitt föregående liv. Oroad, sökte hon upp den vakne Cayce. ”Om jag har varit en prostituerad,” undrade hon, ”hur kan jag då någonsin kunna hoppas på, att få röra fällen i Mästarens skrud?”

Det slog mig, att Mästaren, som var generös mot syndare, knappast skulle ha något emot det. Men Eula trodde tydligen inte det.

Cayce tog vänligt emot henne. ”Varför så bekymrad? Du vet ju mycket bättre nu, eller hur?” Han tryckte hennes hand. ”Gör det till en språngbräda, i stället för en stötesten. Vi kommer tillbaka

för att lära.”

Eulas huvudsakliga ändamål i detta liv, hade Cayce sagt, var att bilda familj, och hon betraktade stolt sina tretton barnbarn, som var utspridda runt omkring i landet. En var högt uppe i Flygvapnet såsom pilot, en annan hade vunnit ett sällsynt pedagogiskt anseende som fartygskonstruktör och ytterligare en var elitsimmare. Och sonen med de hårt dånande hjärtslagen, hade tagit sig igenom hela Andra Världskriget. Han hade också varit skeptisk till reinkarnation och kunde fortfarande vara det, menade Eula. När han var tjugotvå år och innan han gick ut i kriget, hade hans skepsis drivit honom till att anhålla om en livsreading. Cayce förutsåg helt korrekt, att han skulle bli advokat, men sade också, att hans arbete i detta liv, på grund av hans karmiska förflutna, var till för att hjälpa människor från att hamna i bekymmer, inte för att sitta och döma dem. Han hade inte brytt sig om denna föreskrift, utan blivit åklagare i norra Kalifornien, men sedan hade allting börjat att gå snett för honom i hans liv.

Eula var något vag i vad som hade gått fel. ”Det är ju hans liv,” förklarade hon, ”och jag vill inte lägga mig i för mycket.”

”Tyckte då inte allmänheten om honom som åklagare?” undrade jag.

”Jodå, de ville till och med ha honom som domare.”

”Men vad gick då fel och hur stod det i relation till hans arbete som åklagare?” Jag tittade ganska nyfiket på henne. ”Hur som helst, någon måste vara åklagare, så det kan ju inte vara helt och hållet fel.”

Hon skrattade: ”Ja, men någon annan kan ha framskridit anorlunda från sitt föregående liv.”

Hur som helst, så gjorde hon sin son uppmärksam på Cayces reading, medan han funderade på domarämbetet. ”Du vet,” sade hon allvarligt, ”att du blev tillsagd att inte sätta dig tilldoms över någon.”

Han tittade tankfullt upp för ett ögonblick. ”Jag vet,” sade han.

”Då vet du vad du skall göra.”

Han sökte aldrig befattningen.

Och vad hände honom sen i livet?

”Både i sitt personliga och yrkesmässiga liv gick han tillbaka till det gamla vanliga. Han tog nu hänsyn till lagen, den Gudomliga lagen, som Cayce hade förklarat för honom.”

Precis som hon och Cayce delade känslan att de hade känt för varandra i det dunkla förflutna, så kände också Eula, att hon varit bekant med mig. ”Då var jag i någon slags övervakande ställning i förhållande till dig.”

”Det är du nog fortfarande,” sade jag.

Hon log. ”Har du inte känt dig hemma här, som om vi gått igenom någonting tillsammans tidigare?”

Jo faktiskt, så hade jag ögonblickligen dragits till henne, men jag trodde att det var den märkliga sympati, som vi ibland omedelbart verkar känna för en del människor.

”Men vad är det,” sade hon, ”om inte ett vagt förflutet, som gör sig påmint?”

Men jag kunde fortfarande inte se det som något bevis. ”Tror du inte, att det liv som vi nu lever, är det som verkligen räknas, även om reinkarnationen finns?” Jag kom att tänka på en mening, som jag en gång stötte på i boken ‘Life is for Living’ av Eric Butterworth: ‘Det liv, du en gång levde, kan bara finna uttryck i det liv, du nu lever’.

”Naturligtvis,” instämde Eula, ”men om det finns en Cayce i närheten, för att hjälpa dig på traven, är det ännu bättre.”

Vid första påseendet hade reinkarnation verkat som ett önsketänkande hos dem, som drar sig för den uppenbara glömska som finns i döden. Före uppståndelsens salighet kunde uppfattningen om reinkarnation tas som en del på den andliga vägen mot ett evigt liv. Min egen tro på Kristus budskap var underförstådd, men ändå, precis som många andra, skyggade jag för den blinda tron på budskapet om återfödelse. Hade inte Johannes också citerat Honom i ett uttalande, när han frikämt alla på jorden från skuld till korsfästelsen? ”Min Fader älskar mig, därför att jag lägger ner mitt liv, så att jag kan återfå det igen. Ingen människa tar det ifrån mig, utan jag lägger själv ner det. Jag har kraft att lägga ner det och kraft att återfå det. Detta budskap har jag mottagit från min Fader.”

Han hade kraft att återta det. Och det han gjorde, kunde andra göra med Faderns hjälp. Var inte detta Kristus budskap – detta och en maning till universell kärlek förlöjligad genom tidsåldrarna?

Hade Edgar Cayce, vilket hans readingar påstod, trampat den bittra vägen tillsammans med Mästaren, och fått till sig ett budskap, som gjorde hans egna förmågor möjliga på samma sätt, som alla

andra kan utnyttja sina förmågor, med Guds samtycke?

Blev Cayces unika förmåga hånad, liksom En Annan hade blivit hånad, kanske därför att den var ett trappsteg i det slutliga uppenbarandet av livets mening? Var avsikten bakom hans i sanning mirakulösa behandlingsmetoder att ge oss en större insikt i livets mening? Var det kanske så att Cayces undermedvetna, som sammansmälte med det Universellas Undermedvetna, och som var detsamma som Fadern, Skaparen och Skapelsen, gjorde det vid en tidpunkt, när en oroad värld, kvävd i det materiellas begränsningar, var redo för, ja till och med ivrade efter, något tecken på var världen har sin plats i en universell plan?

Det fanns inga tillfälligheter och ingenting var lämnat åt slumpen i Skaparens storslagna konstruktion, så Cayce trodde på reinkarnation, som han såg som ett verktyg, inte ett slutmål i sig självt. "Varje individ," sade han en gång, "fullföljer sin utveckling på det nuvarande jordeplanet, men grunden har lagts i de tidigare livet och varje uns av tanke eller handling är en följd av tidigare handlingar, som jaget medverkat i."

Det var svårt för mig, liksom för många andra, att föreställa mig en själ med egen fri vilja. Hur fann själen sin väg till sin nya kropp, var vilade och återställde den sig, och varför fortsatte den med att komma tillbaka? "Måste varje själ fortsätta att återkomma till jorden, tills den uppnått fulländning, eller går vissa själar förlorade?" Detta var några av de frågor, som framfördes till Cayce.

Men Cayce kunde besvara det: "Själen går inte förlorad; själen lämnar av sig själv en individs kropp i dödsögonblicket, personens egenart, själens individualitet, försvinner och går förlorad. Reinkarnationen eller möjligheterna till vidare utveckling fortsätter tills själen av egen kraft har blivit ett helt fördjupat väsen."

"Om en själ misslyckas med att förbättra sig, vad händer då?"

"Det är därför som reinkarnation finns och själen inkarnerar för att få den möjligheten att bättra sig. Kan människans vilja fortsätta att trotsa sin Skapare?"

Cayce begränsade sina uttalanden om personers storslagna tidigare liv, därför att många medier framhöll dessa strålande upplevelser, på bekostnad av det nuvarande livet. Precis som Butterworth kände han, att det förflutna bara kunde uttryckas i det liv som levdes nu,

annars blev inget liv av verklig betydelse.

”Det verkliga syftet, som borde finnas i varje själ, är Frälsarens budskap om kärlek till människobarnen. Reinkarnation, detta skede i en kristens upplevelse är ifrågasatt av många, men den behövs nu som svar på många frågor. Men att detta – reinkarnationen – skulle vara det viktigaste, är inte sant. Det är snarare en bit i Hans plan.”

I sin tro på Cayce – och reinkarnation – stod Cayces anhängare ständigt frågande, huruvida han skulle komma tillbaka, i vilken gestalt och hur snart. En skarpsinnig advokat, som hade gjort sig en förmögenhet genom att följa de av Cayces readingar, som handlade om fast egendom och ekonomi, hade försökt ordna ett sätt, där Cayce, vid sin planerade återkomst i en annan kropp, skulle ange de ekonomiska vinsterna han hade uppnått för advokatens räkning i detta liv, genom sin mediala förmåga. Den sovande Cayce verkade mycket kallsinnig till överenskommelser av detta slag.

Andra frågade Cayce om hans nästa liv, efter att ha läst en tidningsartikel, som beskrev hur en man, som trodde på reinkarnation, hade försökt lämna pengar till sig själv efter sin död. Artikeln avslöjade det fullständiga misslyckandet med hans plan, som underligt nog påminde om en scen från Broadway-musikalen, *On a Clear Day You Can See Forever*.” Den handlade om Arthur M. Hanks, som gjorde sig en förmögenhet genom att sälja blommor på gatorna i Los Angeles’ finanskvarter. Han lämnade inget testamente efter sig, därför att han trodde, att han kunde återvända genom att inkarnera och göra krav på sitt livs besparingar. Han hade nu varit död i sju månader och då öppnade domare Joseph P. Sproul vägen för hans släktingar, så man kunde fördela blomsterförsäljarens dödsbo på 100 000 dollar.”

Med denna historia i tankarna ställde några av Cayces nära följande fråga till hans Universella Medvetande: ”Du kommer nu att ge oss den information, som kan hjälpa oss att förstå de lagar, som styr valet för ett väsen av tid, plats, ras, hudfärg, kön samt föräldrar vid återfödelse på Jorden, särskilt då möjligheten för den här närvarande Edgar Cayce, att föra med sig minnen från detta liv till sin nästkommande inkarnation.” Sedan kom den vanskliga punkten. ”Om möjligt vill vi be om råd, hur man kan bevisa sådana minnen genom att lämna efter sig ett dokument eller pengar, som kan

åberopas under nästa liv.”

Cayce granskade varje del i frågan. Tidpunkten för inkarnationen – eller återfödelsen – varierade allt efter väsendets utveckling och ”angående sättet eller karaktären för bortgången från den materiella upplevelsen. Angående ras, hudfärg eller kön, beror detta på den erfarenhet, som är nödvändig för fullständigandet och uppbyggandet av de ändamål, för vilka varje själ är ett uttryck här på Jorden. En inkarnation glider naturligt över i den nästkommande. ‘Som trädet faller, så ligger det’, säger Skaparen och Givaren av liv. Detta gäller även ljuset och varje enskilt levande väsen. För början på nästkommande liv bestäms alltid av, hur uppriktigt syftet var hos väsendet i det föregående livet. För, som det står skrivet, vad du än sår, det skall du skörda.”

Precis som ett löv faller för tidigt, så kunde också ett mänskligt liv tvärt skäras av. ”De som plötsligt har gjort misstag, de som är långt komna till åren och de som inte har kunnat uttrycka sig på ett sant sätt, kan plötsligt gå bort med kort varsel.”

Jag var ganska besviken, liksom Cayces anhängare måste ha varit, över hans misslyckande, att planlägga sin egen framtid. Om han nu kunde se framtiden för andra, varför då inte åt sig själv? ”För väsendet Edgar Cayce,” läste jag slutligen, ”beror detta sedan på, när detta liv kommer, där sambandet med väsendets syften och samlade erfarenheter i det materiella livet har skapat möjlighet för det skede, där väsendet i sin utveckling är i stånd till att komma ihåg dessa liv.” Angående tidpunkten för sin återkomst, var Cayce ganska obestämmd. ”Det kan bli om 100, 200, 300 eller 1000 år enligt vår nuvarande tideräkning. För vad sade Han? Ingen människa vet den dagen, bara vår himmelske fader vet det och det är föreskrivet er att leva, som Han har sagt, att ‘Jag kan sitta vid min Faders högra sida och min broder vid den vänstra’.”

Det har tydligen inte framkommit så mycket, man kunde använda i praktiken. Jag kunde nästan förnimma besvikelsen hos Cayces åhörare, när nästa fråga ställdes. ”Kan du på något sätt föreslå, hur en dokumentation kan efterlämnas av ett levande väsen?”

Cayce gick till sakens kärna. ”Genom att leva ett så fullkomligt liv som möjligt,” betonade han. För när man levde djupt och utvecklades andligt, då utvecklade man även förmågan att minnas. ”För när

ett väsens ändamål är mera i överensstämmelse med det, för vilket väsendet har gått ner här på Jorden, då kan själsväsendet få kontakt med det, som förs till dess minne, angående vad det tidigare var: - när, var och hur. Tror ni kanske, att ett majsfrö har glömt vilket sätt det skall uttrycka sig på? Tror du att några av de ting, som du ser runt omkring dig – ekollonet, eken, almen, vinrankan eller något annat – skulle kunna glömma sitt sätt, att uttrycka sig på? Endast människan glömmet.”

Och varför just människan?

”Detta gjordes endast genom hans nåd. Liksom Adam glömde de vilka slags människor de var. För ‘Guds Minnesbok’ kan bara läsas av dem, som befinner sig i skuggan av Hans kärlek.”

Precis som i sitt vakna tillstånd, visade Cayce inget som helst undermedvetet intresse för utsikten till pengar, vare sig i detta eller andra liv, och ignorerade oberört denna drivkraft att minnas. ”Det var nästan,” sade en av de närvarande, ”som om han vägrade att delta med sin förmåga i något, som påminde om en sällskapslek, liksom han en gång hade vägrat att utsättas för tester av några psykiska forskare, som var helt inriktade på att inordna hans förmåga i sina egna fattiga dimensioner.

Cayces minnesbank var anmärkningsvärd. Hans hänvisningar till Atlantis, Lemurien och andra förlorade civilisationer kan man ju avfärda som spekulativa, men andra fenomen kan inte bortförklaras så lätt. Han föll ofta in i språk, som var klart igenkännliga – franska, italienska, spanska, tyska, men även andra, som var omöjliga att identifiera. Denna satsning på okända språk, som han inte hade någon kunskap om i sitt vakna tillstånd, utlöstes oftast av innehållet i readingarna eller genom de personer, som uppsökte honom. En gång gav han en reading för en man i Italien, som i sin frånvaro bett en av sina vänner, att övervaka readingen. Vännen, som var av italiensk härkomst, ställde en fråga och svaret kom på flytande italienska. I en annan reading, för en tysk, utbredde sig Cayce utförligt på det tyska språket, som även vittnade om en ingående kunskap i gammalgermanskan [teutoniskan].

Cayces vänner var tydligen inte helt tillfredsställda med det svar han gav angående hans nästa återkomst. Men i en dröm strax därpå, hade han visualiserat sig själv som återfödd och angav både tid och

plats. Som så många gånger i hans liv kom en betydelsefull dröm under en stor känslomässig kris. Han hade blivit arresterad i Detroit för att 'ha praktiserat läkekonst utan tillstånd' och hade utsatts för vanära, genom att offentligt stå anklagad för kvacksalveri. På tåget tillbaka till Virginia Beach, hade han en av sina mest besynnerliga drömmar. Han drömde, att han återfötts år 2 100 e.Kr. i Nebraska. "Havet," erinrade han sig, "täckte tydligen hela den västra delen av landet, eftersom den stad där jag bodde, låg vid kusten. Mitt familjenamn lät främmande. Men redan i tidig ålder, som barn, uppgav jag att jag var Edgar Cayce, som hade levt 200 år tidigare. Några vetenskapsmän med långt skägg, tunnhåriga och med tjocka glasögon tillkallades för att undersöka mig. De beslöt att besöka de platser, där jag i mitt föregående liv föddes, levde och arbetade, i Kentucky, Alabama, New York, Michigan och Virginia. Hela gruppen av vetenskapsmän tog med mig på en flygtur och besökte samtliga dessa platser i ett långt cigarrformat flygande metallskepp, som förflyttade sig med en enorm hastighet."

"Vatten täckte delar av Alabama och Norfolk hade blivit en imponerande hamnstad. New York hade blivit ödelagd antingen av ett krig eller av en jordbävning och höll nu på att byggas upp igen. Industrier låg utspridda över hela landskapet under oss. De flesta av husen var byggda av glas. Många skrifter samlades in, som bevis på mitt arbete som Edgar Cayce. Gruppen återvände till Nebraska, för att närmare studera det bevismaterial de funnit."

Men det fanns andra detaljer i drömmen. I en stad, som var så gott som ödelagd, stannade Cayce för att fråga arbetarna var han befann sig. De tittade förvånat på honom och svarade till hans stora häpnad, 'New York'.

Utifrån denna dröm, hade många tänkt sig en dyster profetia om yttersta domen och påpekat, att Cayces förutsägelser om annalkande ödeläggande omvälvningar från 1958 till 1998 antydde, att detta bara var 'början' på ännu större katastrofer, som skulle fortsätta på obestämd tid framöver.

Cayce själv var emellertid inte fullt så pessimistisk. När han tolkade sin egen dröm, liknade han sin tid av personliga umbäranden med de prövningar, som andra skulle möta, skakade av tvivel inför Skaparens slutgiltiga syfte. "Och visionen av drömmen var, att det

kunde finnas en styrka och förståelse, fastän det för ögonblicket kunde tyckas mörkt, och att det kan uppstå perioder av missuppfattning inför ändamålen.” Och han antydde, att det mycket väl kunde bli utmanande tider för mänskligheten. Men mot slutet, gavs ett löfte i bibeln. ”Fastän himlarna faller,” förklarade Cayce, ”fastän jorden skall förändras, så är Hans löften säkra och består – som under kommande dagar – som bevis på ditt handlande i ditt hjärta och mot dina medmänniskor.”

Cayce fann själv, i sitt vakna tillstånd, stöd för reinkarnations-tanken i Bibeln, fastän nutidens teologer inte vill erkänna den. ”Reinkarnationen har så länge betraktats som en del av religionen i österlandet,” sade han en gång, ”att vi har orsak till att anse den som främmande för kristendomen. Jag tvivlar emellertid på, om någon, som verkligen har studerat bibeln, kan påstå, att den inte finns omnämnd där. Genom alla tidsåldrar har man ställt frågan, ‘om en människa dör, kommer hon då att leva igen?’”

Den oskolade profeten, som älskade att blanda in sin bibelläsning med vanlig poesi, framhöll, ”en av våra poeter sade, ‘av jord är du kommen, till jord skall du åter gå, men om själen talade man inte’. Allmänt har man ansett, att om en människa lever vidare, så är det hennes själ som lever.” Cayce påpekade, att bibeln var full av hänvisningar om återfödelse. ”Det finns många exempel på, när Mästaren sade, ‘ni måste återfödas’. Och åter sade Han till Nikodemus. ”Vinden blåser där den hörs och du hör ljudet därav, men du kan inte säga varifrån den kommer eller vart den går. Så är det med alla som föds i Anden.”

Cayces egna readingar hjälpte honom att förstå mycket av det, som han inte tidigare hade förstått. ”Man kan tolka bibeln på olika sätt, men menade Jesus det Han sade till Nikodemus att ‘du måste återfödas’? Eller det han sade till de skriftlärdar och fariséerna, ‘innan Abraham fanns, var Jag’? Menade Han inte också att Johannes Döparen var den själsliga inkarnationen av Elias? Så sade han.”

Cayce hänvisade också till det ställe, där lärjungarna frågade Jesus, ”Vem syndade, denne man eller hans föräldrar, eftersom han föddes blind?” Jesus svarade, ‘mannen föddes inte blind därför att han eller hans föräldrar har syndat, utan för att Guds gärningar skulle uppenbaras för honom’”.

För Cayce återspeglade detta klart en förhärskande tro på reinkarnation. "De måste ha trott, att mannen hade levt förut, annars skulle de inte ha ställt en sådan fråga." Cayce erinrade sig en annan gång, när Petrus och Johannes kom ner från berget och frågade Mästaren, "varför säger då de skriftlärda att Elias måste komma först?" Och Jesus svarade, "Elias har redan kommit, men de kände inte igen honom och gjorde mot honom, vad som helst. På samma sätt skall också Människosonen få lida ont av dem." Då förstod lärjungarna, att Han talade om Johannes Döparen.

Och som Cayce citerade: "För alla profeterna och lagen profeterade om Johannes. Och om ni vill taga emot det, detta är Elias, som skulle komma."

Cayce citerade även Paulus: "Den förste Adam förde synden till världen, men den siste Adam bringade livet." Men Cayce insisterade inte på sin egen tolkning. "Huruvida det är bildligt talat eller inte, återstår för oss att besluta utifrån vår egen erfarenhet."

Även efter sina första livsreadingar, accepterade inte Cayce omedelbart tanken på reinkarnation; han betraktade den som oförenlig med kristendomen. "Jag blev undervisad i den kristna tankegången, att en människa bara har ett liv, och när en människa dör, så dör hon."

Men när han började granska bibeln med nya ögon, så tittade han också runt omkring sig och in i sig själv. "Det fanns alltid en undrande känsla inom mig, som aldrig blev tillfredsställd, i varje fall inte genom de förklaringar, som vanligtvis gavs. Och varför är det så, att för en del människor som vi möter, känns det omedelbart, som om vi känt dem hela vårt liv, men inför andra som vi har känt i årtal, känner vi ingen samhörighet eller förståelse alls? Jag tror inte, att någon kan svara på det, såvida man inte utgår ifrån, att det finns flera liv och inte bara ett enda. Ingenting lever vidare, såvida det inte dör, även vetekornet när det frambringar det, som kommer att föröka sig själv."

Cayces egna readingar bevisade ofta riktigheten av reinkarnation för honom. I en reading, berättade han för en kvinna, att hon hade levt för 10 000 år sedan, i det som nu är New Mexico, och att hon hade skrivit åtskilliga hieroglyfer, som fortfarande kunde hittas på den platsen. "Senare," sade Cayce, "skrev kvinnan till mig, att hon

varit där tillsammans med några goda vänner och hittat dessa skrifttecken precis på den plats, som beskrivits i readingen.” Varken hon eller Cayce hade varit i New Mexico – i detta liv. När hon såg dessa tecken, sade något djupt inom henne, att hon visste att hon levtt där och hade skrivit dessa tecken.

Precis som några kände på sig, att de hade känt varandra tidigare, så återspeglade ofta mönstret av förhållanden i detta liv ett tidigare samband. ”Om informationen (i readingen) säger oss, att vi tidigare varit förenade med vissa individer under vissa skeden här på Jorden, och vi nu ser en exakt kopia av beskrivningen över tidigare samband, då tvingas vi se det logiska i sammanhanget.”

Vid ett kyrkomöte utsattes Cayce en gång för utfrågning angående reinkarnation. ”Tror ni,” frågade någon, ”att när en själ går ner på jorden, så vet den vilket slags miljö den kommer till och de förhållanden den måste möta?”

Cayce lutade sig mot sin undermedvetna kunskap: ”Den måste veta, att den går ner i den omgivning, som är nödvändig för dess egen utveckling. Den vet, att detta är dess möjlighet, att få uppleva de erfarenheter, som behövs för denna utveckling.”

Var inte dessa livsreadingar om föregående liv, mer intonade på jaget än någonting annat?

Det var faktiskt något, som Cayce ofta hade funderat på. ”Vi hör ofta frågan, ‘vad gott kan det göra mig att veta, att jag levde som John Smith under inbördeskriget, eller var en av de första nybyggarna, eller bland dem, som upplevde franska revolutionen, eller en vinhandlare under den eller den perioden?’ Nåväl, vår själ, eller vårt väsen är vad den är idag, utifrån hur den har reagerat under alla dessa olika upplevelser här på Jorden.”

”Hur hittar själen sin väg till sin kropp?” frågade en annan.

”Jag tror inte att en själ går ner, förrän livets andetag är draget. Själen går inte ner vid befruktningen.”

För den som tror på reinkarnation, är följande dialog upplysande:

”Är själen hitsänd eller kommer den hit på grund av sin egen önskan?”

Den kommer av egen fri vilja,” svarade Cayce, ”ty denna önskan att inkarnera, kvarstår genom människans hela utveckling, vare sig vi

talat om den materiella, mentala eller själsliga delen. En begäran går rakt igenom allt och är troligen den drivande kraften bakom själen, för utan en önskan att göra något kommer vi inte så långt.”

”Om nu själen vet så mycket, varför måste den göra alla dessa saker om och om igen?”

”Det är mycket likt det vi gör i skolan. Vi går igenom en uppgift i matematik, tills vi inte bara vet att räkningen går mekaniskt, utan att vi också verkligen förstår den. Vi måste veta matematikens principer eller grunderna för den. Människan går igenom sina lektioner om och om igen och med nödvändighet under så olika förhållanden, att man bygger upp det som saknas, det som har hindrat människan från att förstå sitt samband med sin Skapare.”

”Tror ni att varje människa har en själ?”

Cayce framkastade sedan ett unikt begrepp över människans samband med Gud. ”Jag tror att varje människa har en själ, som gör henne besläktad med Skaparen, och som varje individ har fått, så att hon kan bli en följeslagare till Skaparen. Om vi ser på naturens krafter runt omkring oss, så önskar även självaste naturen sällskap. Så gör även Gud. Han ger oss möjlighet att bli Hans följeslagare, genom att ge oss en själ, så att vi kan bli ett med Honom, men vi måste själva önska det.”